

קולנוע

תדרוך

בטלוויזיה

לטוב ודרעק (אנגליה), סרטו של לי תומסון, עם דירק בוגארד וסטיל בארקר, בתיאור משעשע של חיי זוג צעיר המתחבט בשטרות ובחובות (יום 9.7.70).

תזאכוב

אל קאפונה (ברייטווד, ארצות הברית) — ביוגרפיה של הגנגסטר הי אמריקאי המפורסם, עם מישהק טוב של רוד סטייגר בתפקיד הראשי.

אשת הכוונר (ירון, איטליה) — סרט מעניין של הבמאי דמיאנו דמיאני, על כוחה של המאפייה בסציליה. בימוי רי משחק משכנעים. כדאי לראות.

ההוראה (פאר, צרפת) — סרט פוליטי על משפטי-ראווה מאחורי מסך-הברזל. מרשים בגלל הדרמה האנושית של הגיבור (איו מונטאן) שנופל קרבן למנגנון שערור בעצמו להקים.

המסעדה של אלים (פריז, ארצות-הברית) — מבט אל עולמם של "ליל" די הפרחים, המאמינים באהבה ובחיים בי צוותא, אבל אינם מצליחים תמיד להגשים חלומותיהם. הבמאי: ארתור (בוני וקלייד) פן.

פאני היל בשוודיה (סינרמה, שוודיה) — "מומלץ" כאחד הסרטים הרעים ביותר של השנה. איש לא ציפה ממנו לי אמונות או לעומק מחשבה, אבל אפילו נעי רות בבית-ספר עממי אינן מתרגשות מי סצינות המין המעטות והעלובות שבסרט.

חיפה

המשוגעת משאיו (אורלי, אנגליה) — סרט סימבולי, שטחי למדי, אבל עמוס כוכבים, על המשוגעים המצילים את העולם מן האסון אליו מטילים אותו ה- שפויים בדעתם.

ירושלים

ארדן 31 (אורנג'יל, שוודיה) — שביחת-סועלים בעיירה שוודית, לפני ארבעים שנה, מתוארת בעין פיוסית רי צלומים יפים, ע"י הבמאי בו (אלורה מאדיגו) וידרברג.

אנטוניוניו זאברסקי (הבריה, ארצות-הברית) — צרותיה של אמריקה כפי שהן משתקפות בעיניו של הבמאי האיטלקי הגדול. חוויה חזותית נדירה.

כוכבים

האמנות

בדס

לא מעטים הם הסוענים שהצועני המפורסם ביותר היום בעולם הוא מניסס דה-פלא-ס, נגן גיטרת הפלאמנקו הגדול, שלא למד אף פעם מוסיקה, ואף על פי כן הצליח להדהים עולם ומלואו בטכניקה שלו.

והנה לאחרונה קם לו לגיטימיסט (ששמו אינו אלא כינוי: "ידידי הכסף" בספר דית) מתחרה רציני, ילד בן 12 בשם ז'אן פיארו קארגול, שהיה תוך מספר חודשים לכוכב-קולנוע בינלאומי.

ז'אן פיארו הצעיר (השם הוא ייצוגי ירי תר משימושי, בבית קיראים לו בכינויים רבים, ורק לא בשמו זה) זכה לתהילה אחרי שפרנסוהו טריפו בחר בו לתפקיד הראשי בסרט "יד פרא" סרט מוזר על ילד שנמצא בעובי היער, שם גדל עד גיל 12, ועל המאמצים שעושה המדע כדי להחזירו אל חיקו. טריפו עצמו מגלם את המדען הר מספל בילה, ואילו על ז'אן פיארו מוטל לשחק, במשך שעה וחצי, את בן היער, מי בלי להציג מפניו דבר פרט ליללות וקולות מקוטעים.

מייצור-פרא הולך על ארבע, הוא הופך אמנם לקראת סוף הסרט כמעט לילד, אם כי עדיין רחוק מיצור גורמלי. השחקן ה צעיר הצליח להביע בעיניו הרבה יותר מ שיכול לבטא הדילוג המפורק ביותר. לכן יש אומרים שהוא, ז'אן פיארו קארגול, עתיד להיות הצועני המפורסם בעולם. אחרים טוענים שהתפיח אינו נופל רחוק מן העץ. זאת, משום שז'אן פיארו קארגול הוא לא אחר מאשר בן-אחיו של מניסס דה-פלאטה, והצלחת השניים היא שמחה גדולה לכל בני שבטם.

ריצ'ארד האריס: נבל נחמד מדי

לים, ואילו המלשין, אף כי מעשיו ממוקפקים מאוד, זוכה לאהדה מלאה, אולי משום שריצ'ארד האריס הוא המגלם אותו. בכל אופן, קשה לומר שהוא מתלבט יתר על ה- מידה בבעיות מצפוניות. בסך הכל, סרט מרשים מאד את העין, טיפול שטחי אבל סוער של הנושא, ומישחק מצטיין של שון קונרי, מנהיג הכורים.

סרטיט ושטרן: אופנועים במקום אנשים

גיה-בגרוש צצים מכל עבר, הצילום דהוי והמישחק דהוי עוד יותר. אם כבר כנופיות על אופנועים, "רוץ, אג'ל, רוץ" היה הרבה יותר מפחיד, על אף כל הסרונותיו. שם, לפחות, היו שתי דמויות חיות. כאן יש רק אופנויעים.

פונדה ופאואר: לאור הזכרונות

או בגלל סצינות המבוימות בכישרון רב, כמו תיאור הערב שלפני מישפט ג'סי גיימס. אמנם, מערבוני היום אלימים, אזכוריים וריאליסטיים הרבה יותר, והם גם מרגישים חובה לעצמם לשאת אינו בשורה שהיא כדוי לזכות בעמדת, "אמנות", אבל כדאי לעיתים לנוח במערבון, "פסטורלי" כמו, "ג'סי גיימס".

אלימות

בנויכרות הפחם

אגרוף הפלדה (אלנבי, תל-אביב; ארצות-הברית) — הוא סרט הנושא את כל הסממנים האופייניים לבמאי מרטין (ההאד) ריט: מצבים דרמטיים סוערים, ביצוע טכני מלוטש, צילומים נהדרים (של גיימס וונג האו, אשר צילם את מרבית סרטיו האחרונים) ובעייה רצינית שיכלה להיות מעמיקה, אבל מתנססת בדרך. "אגרוף הפלדה" הוא סיפור על מאבקם של כורי-פחם בעיירה אפורה, אישם במעמקי פנסילבניה, על אגודות הסתר שהקימו כדי להלחם במעבידיהם, ועל איש שהודר בחשאי לטורותיהם ומוסר אותם לידי המשטרה. ואם לא די בכך, הרי שיש לכורים ולמשטרה ריב נוסף: הראשונים הם אירים, והאחרים ממוצא ולשי. לסיפור יש כמובן השלכות אקטואליות רבות: התנג- שות על רקע סוציאלי, גזענות (אמנם לא נגד הכושים, אבל בכל זאת גזענות), שאלות של מוסר (האם מותר להשתמש באלימות, ומתי להשתמש בה), ולבסוף: בעייתו האישית של המרגל, המזדהה עם רגשותיהם וכאביהם של האנשים בהם הוא עתיד לבגוד, וצריך בעצם להיקרע בין מה שהי- טל עליו לעשות לבין מה שהיה רוצה באמת לעשות. מרטין רוט אינו מנסה לרדת לעומק כל הנקודות הללו. הוא יוצר על הבד שורה של דמויות, הרוכשות את האדת הקהל, ומעמיד מולם שורה אחרת של דמויות, המעוררות סלידה, ואחר-כך הוא נותן לשניים להתנגש: הצופה כבר אינו חושב לצד מי הצדק, אלא את מי הוא מחבב. לכן נראים כל הכורים כאנטי-חיילי, כל השוטרים כנבי-

פרסונות

לאופנוע

ברנשים על אופנועים (חן, תל-אביב; ארצות-הברית) — הוא סרט-פירסומת משכנע לאופנויעים למיניהם, המצביע בבירור על השימוש הרביגוני שאפשר לעשות בכלי זה, ורומז על המשמעות הארוטית שיש בי רכיבה עליו. כמיל מושלם לסוס במערב הפרוע, דוהר בי כביש ובשדה, במידבר ועל מידרוני הרים, ולא ממלאים אותו בדלק יותר משטוענים את אדחרו של איש המערב. בקיצור, האידיאל הגברי בהתגלמותו. אמנם, "ברנשים על אופנועים" צריך בעצם לתאר את אחת התופעות האלימות השליליות ביותר שפשטו בשנים האחרונות על ארצות-הברית, כנופיות, "מלאכי הגיהנום", אולם המחזר ואחת מכונופיות אלה משתתפת בעצמה בי סרט, לא העור איש להתבטא בצורה מפורשת לגביהם.

גרמי סליטי וטום שטרן, שני שחקני-מישנה הוליוודיים, שחקשו כנראה באור הזרקורים, הפיקו, כתבו ואף משח- קים בתפקידים הראשיים בסרט זה, הנושא את כל הסמ- מינים של הפקיה זולה ובלתי-משכנעת. העלילה, הצריכה כביכול להצדיק את כל צילומי האופ- נועים והמלאכים מטיילי-האימה הרוכבים עליהם, מס- פרת על שני נערי-שטוענים שמתחפשים לרוכבי אופנויעים, כדי לשדוד קיזנו בלאס-וגאס. דיאלוגים שדופים ופסיכולו-

כשהיו נבלים

צעירים ויפים

ג'סי גיימס (תל-אביב, תל-אביב; ארצות-הברית) — אכן, הזמנים משתנים. היתה תקופה, לפני שנים רבות, כאשר נדמה היה ש, "ג'סי גיימס" הוא דוגמה לסרט מיקצועי על המערב הפרוע, סרט גרוש פני- לות ועניין, בקיצור, סרט הראוי בהחלט להחרת בזיכרון. אלא שהיום נראה שקני-המידה השתנו מן הקצה אל הקצה. בהשוואה למשל ל, "חבורת הפראיים" (ויש בשני הסרטים כמה נקודות משותפות), נראה, "ג'סי גיימס" כי לימונדה פושרת.

טיירון פאואר המנוח והנרי פונדה, הגולמים את שני האחים ג'סי ופרנק גיימס, אשר החליטו לנקום בחברת- הרכבות אשר נישלה אותם מאדמתם, נראים כל כך צעיר- רים, יפים ובלתי-מוזיקים, עד שקשה ממש להאמין כי הם מסוגלים להרע לרובו. המהלומות שהם מחלקים על הבד, או היריות, מצלצלות כהוצגה באינה צריכה להפחיד מדי. הרבה מאוד דיאלוגים פתטיים בין ג'סי ובחירת-ליבו מזכירים את הפארודיות על המלודרמות הוליוודיות, ואילו הנבלים נראים מציחקים יותר מאשר מסוכנים. אם בכל זאת כדאי עיידן לראות היום את, "ג'סי גיימס" הרי זה בגלל אווירה מסויימת של אהבת אדם הנובעת מתוך הסרט, בגלל הופעתו המשעשעת מאוד של הווארד הול, כעורך עיתון במערב הפרוע, המוציא להורג מדי שבוע, במאמר מערכת, את אלה אשר העלו את חמתו;